

ANUNȚURI

• **„Ardalionii" au fost în turneu în Italia și Franța**, cu piesa „Așteptarea", pe care ne-au prezentat-o și nouă în toamnă. Comunitățile de români din Torino și Paris i-au primit cu brațele deschise. Dar a fost și un periplu de vacanță și cultural, căci tinerii noștri au avut ocazia să vadă pentru prima dată aceste locuri (*foto*).

• **Bun venit pruncăi Ecaterina-Parascheva,** al șaptelea copil al fraților Natanael și Ecaterina din Timișoara, născută duminica trecută!

• Au trecut 3 ani de la adormirea surorii **Salomeea** și 2 ani de când frații Ionel și Cornelia s-au despărțit de fiul **Ștefan**. Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace!

• Duminica trecută, părinții noștri Ștefan și Lucian au participat la **Taina Sf. Maslu în parohia Aluniș**, la invitația pr. Sorin Ilota. La sfârșitul slujbei, părintele Ștefan a vorbit credincioșilor despre vremurile de acum și lucrarea mântuirii.

ȘTIRI

• 25 de sfinte lăcașuri din județul Gorj au fost **afectate de cutremurul recent, printre ele și biserica mănăstirii Tismana**. Arhiepiscopia Craiovei a lansat o colectă pentru repararea lor. Autoritățile au interzis oficierea de slujbe în interior până la remedierea factorilor de risc. (sursa: *basilica.ro*)

• De anul viitor, zilele de 6 și 7 ianuarie (Boboteaza și Sf. Ioan Botezătorul—respectiv Crăciunul pe stil vechi) vor fi decretate **zile libere legale**. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

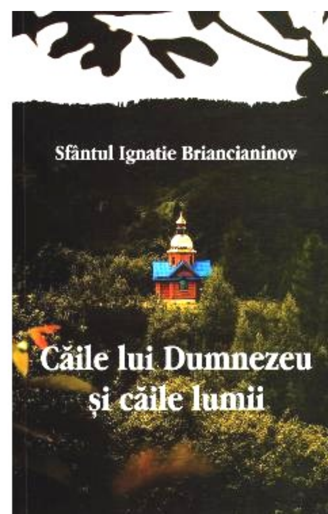
• Doi dintre membrii unei cunoscute formații americane din anii '90 - Hanson - au primit **botezul ortodox** în urmă cu 10 ani, iar unul dintre ei a fost făcut diacon de curând. Ei sunt frați de sânge, iar mătușa lor este monahie la o mănăstire din SUA. Pe noul diacon îl cheamă Mercurie după botez și este tatăl a 5 copii. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

• La fel ca pe timpul Sf. Constantin Brâncoveanu, **creștinii din Liban au nevoie ajutor pentru tipărirea de cărți duhovnicești.** De această dată este vorba de *Comentarii la Apocalipsă* și o scriere a păr. Efrem din Arizona, pentru care se solicită sprijin financiar din partea creștinilor ortodocși din alte țări, printr-o campanie GoFundMe. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

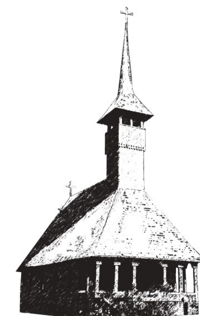
SF. IGNATIE BRIANCIANINOV
Căile lui Dumnezeu și căile lumii

Căile și lucrările lui Dumnezeu își urmează propriul lor drum. Proiectele umane și demonice își urmează, de asemenea, propriul lor traseu. Crimele și atrocitățile nu încetează să fie crime și atrocități în raport cu cei care le fac, chiar dacă cei care comit răul cu rea intenție devin doar niște instrumente ale voinței lui Dumnezeu. Aceasta din urmă este o consecință a înțelepciunii neînchipuite a lui Dumnezeu, a puterii nelimitate a lui Dumnezeu, datorită căreia creaturile, acționând conform voinței lor libere, sunt totodată și neîncetat în puterea Creatorului, fără să o înțeleagă, și împlinesc voința Lui, chiar fără să o cunoască.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

Numărul 7 (CXX) 26 februarie 2023

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 26 - DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI (a iertării); Sf. Mc. Fotini Samarineanca, împreună cu 2 fii și 5 surori; Sf. Ier. Porfirie al Gazei

L 27 - Sf. Cuv. Procopie Decapolitul; Sf. Cuv. Tit de la Pecerska; Sf. Cuv. Efrem Katunakiotul (ucenicul lui Gheron Iosif); **Începutul Postului Mare; Canonul cel Mare; POST ASPRU**

M 28 - Sf. Apostoli Nimfas și Euvul; Sf. Sf. Mc. Proterie și alți 6; Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. **Cuv. Ioan Casian și Gherman din Dobrogea** (din 29 februarie) - *Mărt. Mon. Marcu Dumitru* (1999)*;* **Canonul cel Mare; POST ASPRU**

Mi 1 - Sf. Mc. Evdochia; Sf. Cuv. Domnina - *Mărt. Grigorie Leu, episcopul Hușilor* (1949)*;* **Canonul cel Mare; POST ASPRU**

J 2 - Sf. Ap. Parmena; Sf. Sf. Mc. Teodot Mărturisitorul; **Sf. Cuv. Nicolae Planas;** Cuv. Ioachim Vatopedinul (Papoulakis); **Canonul cel Mare; POST ASPRU**

V 3 - Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc (rude cu Sf. M. Mc. Teodor Tiron); **POST ASPRU**

S 4 - Sf. Mc. Pavel și Iuliana; **Sf. Cuv. Gherasim de la Iordan**; Sf. Prinț Daniel de Moscova (fiul Sf. Alexandru Nevski); **Pomenirea celor adormiți - Sâmbăta Sf. Teodor (a colivelor); ULEI**

Păr. Serafim de la Cășiel

Vine Postul. ÎNCOTRO?

Ce ar trebui să facem ca să ne putem păstra echilibrul în timpul Postului? Să avem **trei priviri**: sus, jos și în jurul nostru.

Sus – legătura cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și cu sfinții la care ne rugăm zilnic sau le citim cărțile.

Jos înseamnă să ne simplificăm viețile. De ce avem nevoie de atâtea lucruri materiale? Mă gândesc și îmi zic mie însumi că într-o zi va fi așa: *2 metri lungime, 2 metri adâncime, unul lățime și ... stop, Serafime!* Și aceasta este valabil pentru oricare dintre noi. Deci, să ne simplificăm viețile și să ne gândim în primul rând la sufletul nostru.

Iar sufletul omului are trei puteri: *minte, voință* și *simțire*. Trebuie să ne dezvoltăm puterile sufletești. Mintea să fie la ce învăță Dumnezeu și Sfinții Părinți, nu la cât a fost scorul la meci. Voința înseamnă să împlinim ce știm că trebuie. Este câte unul de 30 de ani, voinic cât un munte, și îmi spune: *Eu nu pot să postesc, că*

văd stele galbene, verzi și albastre! Iar o babă uscată primește mâncare pe patul de spital de acasă, pentru că ea nu se pângărește să mănânce de ne-post. Pentru că are voință! A treia putere, simțirea, înseamnă să deosebim dreapta de stânga (ereziile și relele de adevărata Ortodoxie).

Împrejurul nostru este a treia privire pe care să o avem în timpul Postului. Așa vom constata că alții au probleme mai grave decât ale noastre, că sunt în spitale, în închisori, în datorii, în familia lor ca în iad. Și atunci să zicem că suntem mai păcătoși decât toți aceștia, dar și să nădăjduim în mila lui Dumnezeu, Care nu ne va răsplăti după păcatele noastre.

Acestea sunt cele trei priviri prin care ne putem păstra echilibrul în timpul Postului.

Poezie

Stă sufletul fără iubire

Vasile Voiculescu

Stă sufletul fără iubire, ca o fântână părăsită,
C-un pic de apă-n fund, sălcie, sub năruirea de pereți.
Stă-n marginea de drum fântâna netrebnică și oropsită,
Căci nimeni n-o mai cercetează; găleata-i spânzură dogită
Și-n ghizdurile putrezite cresc brusturi și-nfloresc bureți.

Stă sufletul fără iubire, pustiu, ca mărul fără roade,
Părăginit într-o livadă și plin de lacome omizi,
Ce-l năpădesc în primăvară și toată frunza încet o roade
Și toată floarea, otrăvită, se scutură curând și cade,
Lăsându-i crengile uscate ca niște sterpe pălămizi.

Stă sufletul fără iubire cum stă o vatră ruinată,
Ca un cuptor surpat de vremuri, fără de vad și fără foc,
La care nimeni nu duce aluatul proaspăt în covată,
Să-l rumenească pe-ndelete dogoarea jarului, uscată,
Și să-l prefacă-n dulce azimi, mirositoare, ce se coc.

Ce sunt cădelnița, tămâia și smirna?

Cădirea sau tămâierea este unul dintre cele mai prezente acte ale cultului divin. Aceasta se face în timpul Sf. Liturghii și al tuturor celorlalte slujbe. Întrebuințarea cădelniței la slujbe este veche, la fel ca și folosirea tămâiei sau smirnei, obicei moștenit din Vechiul Testament.

Cădelnița este obiectul de cult în care se pune pe jar tămâia. Aceasta are forma unui recipient rotund, de metal frumos lucrat, atârnat pe trei sau patru lănțișoare unite în partea de sus într-un mâner cu două inele, pentru a fi ținută de preot atunci când tămâiază biserica.

„Cădelnița este menită a da bună mireasmă, tot așa cum și voi, creștinii, sunteți buna mireasmă a lui Hristos.” (Sf. Ambrozie al Mediolanului)

La început era folosită **cățuia**, un simplu vas de metal, fără accesorii, pe care preoții îl purtau în mâini, tămâind Sf. Altar. Abia în sec. al VI-lea acestui vas i s-au așezat lănțișoarele și, mult mai târziu, capacul. Forma și ornamentele de azi datează din secolul al XII-lea.

În țara noastră,c ea mai veche cădelniță păstrată provine de la mănăstirea Tismana (sec. XIV).

Denumirea de „cădelniță” o găsim în Vechiul Testament „Luați-vă fiecare cădelnițe, puneți în ele tămâie și vă apropiați fiecare cu cădelnița înaintea Domnului” (Ieșire, Levitic, Numeri, etc.) și în Noul Testament „Și a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur.” (Apocalipsa).

Tămâia bine mirositoare este semnul rugăciunii noastre curate, care se înalță către Dumnezeu, dar și semnul darului și al prezenței lui Dumnezeu.

Tămâia este rășina unor arbori exotici, care, ajungând în contact cu aerul, devine solidă. Pentru a fi mai parfumată, această rășină se amestecă și cu alte aromate, așa cum se spune la Ieșire: „Ia-ți mirodenii: stacte, oniha, halvan mirositor și tămâie curată, din toate aceeași măsură, și fă din ele, cu ajutorul meșteșugului făcătorilor de aromate, un amestec de tămâiat, cu adaos de sare, curat și sfânt”. Tămâia este pusă apoi pe cărbuni încinși, unde arde, degajând un fum alb și miros parfumat.

Smirna este o substanță rășinoasă de culoare galben închis, obținută prin aceeași metodă ca și tămâia, dar superioară acesteia. Magii care au venit să se închine Pruncului la Betleem au adus daruri: aur, smirnă și tămâie. Sf. Nicodim a folosit smirnă, amestecată fiind cu alte arome, la îmbălsămarea trupului Mântuitorului: „Și a venit și Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la 100 de litre de amestec de smirnă și aloe.” (Ioan 19)

Smirna este în tradiția multor popoare creștine simbolul cumințeniei, înfrânării și înțelepciunii. Chiar în tradiția româneasca există expresii de genul: „Să stai cuminte smirnă”.

În creștinism, tămâia și smirna sunt folosite din primele veacuri, așa cum se menționează în textul unor canoane și al Sf. Liturghii, unde există formule speciale de binecuvântare a tămâiei folosită la cădire, rostite de preot: „Tămâie Îți aducem Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, întru miros de bună mireasmă duhovnicească, pe care primind-o întru jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne nouă harul Preasfântului Duh!”.

Ritualul tămâierii s-a generalizat în timpul Sf. Împărat Constantin cel Mare.

Fiecare creștin poate folosi în casa lui cățuia, smirna și tămâia. Putem aprinde tămâie ori de câte ori simțim nevoia, dar mai ales când ne facem rugăciunile. Întotdeauna tămâiatul în biserică sau acasă (de către credincioși) trebuie să fie însoțit de rugăciune. Preotul rostește atunci în taină psalmul 50.

“ ***Cădelnița simbolizează umanitatea Mântuitorului, focul din cădelniță - divinitatea Sa, iar fumul de tămâie - mireasma Duhului Sfânt.***

(Sf. Gherman al Constantinopolului)

Mărturisitorii

1956 - Curajul STUDENȚILOR TIMIȘORENI

În România, în anul 1956, au avut loc mai multe revolte studențești anticomuniste, inspirate după modelul din Ungaria. Tinerii cereau printre altele condiții mai bune de viață, retragerea armatelor sovietice și dreptul la liberă exprimare. La Timișoara, liderul mișcării a fost Teodor Stanca, student în anul V la Institutul Politehnic (originar din Coroi, jud. Arad).

Căminele studențești erau insuficiente și insalubre, hrana puțină și de proastă calitate, bursele studențești erau acordate pe criterii politice, iar programa școlară supraîncărcată cu materii și activități inutile. *„Noi nu eram nici străini și nici indiferenți față de situația grea prin care trecea țara. În schimb, propaganda încerca să ne facă să credem că suntem foarte fericiți, iar acest lucru noi nu îl mai acceptam“*, rememorează fostul lider al studenților.

Conducerea de partid din România se temea că în țară puteau izbucni revolte și a luat primele măsuri. La 24 octombrie 1956 a fost elaborată o circulară care a fost trimisă către toate organizațiile județene de partid, pentru a fi prelucrată în fabrici, instituții, dar și în instituțiile de învățământ. Prelucrarea circularei în mediul studențesc din Timișoara a fost un eșec pentru propaganda comunistă, studenții condamnând încercarea puterii de a manipula populația.

Lucrurile nu s-au oprit aici. *„Ne-am gândit atunci ce puteam face, care e menirea noastră: să fim doar solidari moral cu cei din Ungaria sau să ne și exprimăm printr-o serie de manifestări. Și așa s-a născut ideea de a vedea care este spiritul studenților din Timișoara, cât putem conta pe ei, dacă decidem să ieșim în stradă sau să găsim alte forme de manifestare. Așa am decis să ținem o adunare studențească la data de 30 octombrie la Facultatea de Mecanică“*, își amintește Teodor Stanca.

Jumătate dintre studenții din Timișoara au spus „prezent“ la adunare. În acea perioadă erau interzise adunările și acțiunile culturale și sportive de teamă că lumea strânsă laolaltă putea porni o revoluție și în România. Cei din conducerea Politehnicii au aflat de intențiile studenților și au încercat să împiedice adunarea, dar fără succes. În timp ce studenții dezbăteau în cantină modul în care vor acționa în zilele următoare, forțele de represiune se organizaseră, iar clădirea fusese înconjurată de cadre din armată și de soldați cu puști mitraliere. Studenții organizatori au fost luați la Securitate. Aici, timp de câteva zile, au fost supuși unor anchete. *„Am primit pumni, înjurături și au urmat anchete interminabile“*. Primul proces s-a judecat foarte repede, autoritățile vrând să dea un exemplu pentru cei care ar vrea să continue manifestațiile studențești.

Timișoara era sub blocadă militară, plină de mașini blindate și de patrule militare. Facultățile și căminele studențești erau sub pază militară. Cu toate acestea, peste 800 de studenți adunați la Facultatea de Agronomie au venit către Catedrală să demonstreze pentru eliberarea colegilor arestați. Pe treptele Catedralei, însă, erau mai mulți ofițeri de la Securitate și Miliție care supravegheau ce se petrece în oraș. La apariția studenților s-a ordonat intervenția armatei. Tinerii au fost înconjurați de militari și s-au tras focuri de armă de intimidare.

Pe drum, studenții au trecut pe lângă căminul de fete, care erau deja sechestrate. Fetele aruncau în soldați cu borcane cu mâncare, cu tot ce le cădea în mână, de ciudă că nu pot părăsi clădirea și nu se pot alătura și ele marșului.

Un alt moment fierbinte a fost la Institutul de Medicină. Studenții s-au blocat în cămin și au refuzat să vorbească cu oficialitățile, intrând în greva foamei. Militarii aduși la fața locului, după o rafală de foc, au forțat intrarea arestând câteva sute de studenți.

Având în vedere agravarea situației din Ungaria, dar și cele petrecute la Politehnica din Timișoara, s-a constituit un comandament general condus de Emil Bodnăraș, din care mai făceau parte Nicolae Ceaușescu, Leontin Sălăjan și Alexandru Drăghici, care avea libertatea de a lua orice măsuri considera necasar pentru restabilirea liniștii, putând merge până la deschiderea focului dacă era nevoie.

Au urmat procesele și condamnările. Teodor Stanca a primit o pedeapsă de opt ani de închisoare, una dintre cele mai mari condamnări date în dosarul revoltei studenților de la Timișoara. *„La Gherla am stat din ajunul Crăciunului lui 1956, până în 1959.”* Au urmat alți trei ani și jumătate de detenție în lagărele de reeducare de la Salcia și Periprava. După eliberare, a încercat să-și reia studiile, dar era foarte greu, fiind considerat un dușman al poporului. În 1966, regimul politic a devenit mai blând și s-a dat o hotărâre care le permitea celor care își întrerupseseră studiile să le poată continua. A lucrat la Uzina de vagoane din Arad și și-a terminat facultatea la seral. A fost însă urmărit tot timpul.

Oamenii lui Dumnezeu

Harul părintelui IOSIF VATOPEDINUL

În timpul uneia dintre călătoriile lui Gheronda Iosif în Cipru, părintele Atanasie, starețul mănăstirii Mahera (și viitorul mitropolit al Ciprului), i-a oferit un pelerinaj la Muntele Sinai. Gheronda nu obișnuia să meargă în pelerinaje, însă părintele Atanasie l-a pus în fața faptului împlinit și nu a mai avut de ales, fiindcă biletele erau deja luate.

Mitropolitul Atanasie de Limassol povestește:

„Îndată ce am intrat în pustie, îndreptându-ne spre Sinai, Gheronda, cum stătea acolo singur, a început să se închine și să plângă. Plângea cu hohote, însă se străduia să se ascundă. Eu l-am văzut și am înțeles că se ruga așa cum o făcea înainte de a se împărtăși. Își acoperise ușor fața cu mâna, ca să nu îl vedem, și plângea.

Mai târziu l-am întrebat și mi-a spus:

- Ce să îți zic, copilul meu? M-a cercetat Sfânta Ecaterina în autocar. Ce har! Doamne, ce har! Ce mare este Sfânta aceasta!

Apoi nu i-a lăsat pe părinți să urce pe vârful Sinaiului:

- Unde să vă duceți? Aici este harul, aici este harul!

Și vorbea despre Sfânta Ecaterina și plângea. Dar și moaștele Sfintei, în acele zile cât am stat acolo, ce mireasmă aveau! Chiar și părintele Pavel Sinaitul ne-a spus:

- Întotdeauna moaștele Sfintei Ecaterina răspândesc bună mireasmă, însă mireasmă ca în zilele acestea am simțit prima dată!

Dar, ce mireasmă! Puteai s-o tai cu cuțitul, așa era! Nu pot să spun ce a fost atunci. Și asta pentru că Gheronda o adora pe Sfânta...

Sfânta Ecaterina era hramul bisericii din satul natal al Sfântului Iosif Isihastul. El obișnuia ca de ziua Sfintei să facă gogoși, în semn de cinstire și de bucurie pentru praznicul ei. Și fiindcă acesta avea evlavie la Sfânta Ecaterina, o transmisese și ucenicilor săi, la fel cum mai târziu ne-a transmis-o și nouă Gheronda. Desigur, păstrăm până astăzi obiceiul Sfântului Iosif de a face gogoși de ziua Sfintei Ecaterina.”

***

Stareța Pavelida de la mănăstirea Plateia-Teba avea mare evlavie la părintele Iosif și îl suna aproape zilnic la telefon să se sfătuiască.

În iarna 1990-1991, a nins foarte mult și din cauza zăpezii, cablul de telefon al mănăstirii s-a rupt. Maicile erau izolate, neputând ieși din cauza zăpezii și nici să sune. Pe vremea aceea încă nu ne invadaseră viața telefoanele mobile...

La un moment dat, spre surprinderea tuturor, a sunat telefonul, deși cablul era tăiat. La celălalt capăt s-a auzit vocea părintelui Iosif. A vorbit mai multă vreme cu maica stareță, întărind-o și mângâind-o în această încercare.

După ce a închis, maicile au încercat să sune pe cineva, dar legătura era întreruptă. Peste 2-3 zile, zăpada s-a mai topit și a putut veni o echipă de la telefoane să le repare cablul.

„ De multe ori, omul face ce i se pare lui, și se silește, și așteaptă, și dorește să fie înștiințat despre lucrul acela dacă este potrivit cu voia dumnezeiască, însă nu primește nici o înștiințare. Să-și facă atunci cruce și să înceapă cu multă atenție, lepădând cu desăvârșire voia sa proprie și strigând cu multă pătimire: „Doamne, Tu știi toate, Tu toate le cunoști, nu mă lăsa să pier!”, urmărind cu răbdare dezlegarea situației.

Interviul săptămânii

(UNSPRE)ZECE INIMI
pentru Dumnezeu

Majoritatea dintre noi îi cunoaştem măcar puţin pe pr. Ioan şi ***preoteasa Ioana de la Cil****. Deşi au plecat de 15 ani din obşte în propria parohie, au revenit mereu în cuibul de unde au zburat, la hramuri sau cu alte ocazii. Pe preoteasa avem prilejul să o vedem când vine şi stă la Arad o perioadă, în preajma unei noi naşteri. Şi prilejurile nu au fost rare... O mai ştim şi că are un glas minunat şi talent la scris (în foaia MaxiMina au apărut câteva versuri). Dar meseria ei „de bază" este aceea de soţie şi mamă. Am rugat-o să ne dezvăluie câte ceva din viaţa unei familii numeroase, spre întărirea noastră în nădejde, dar şi în mai multă rugăciune pentru cei care duc această cruce.*

Aştepţi acum să naşti. Al câtelea copil?

Am 36 de săptămâni de sarcină şi mă pregătesc să nasc al nouălea copil.

Aţi rămas consecvenţi hotărârii de a lăsa să vină toţi copiii. Cum aţi reuşit, căci mă gândesc că nu mulţi v-au felicitat?

Noi în biserică ne-am întâlnit şi nu ne-a trecut prin minte să discutăm cum să facem să nu avem mulţi copii, sau câţi am putea creşte în condiţii „decente", sau când să îi naştem. Ne-am silit să trăim duhovniceşte şi am lăsat în seama lui Dumnezeu şi numărul copiilor, şi timpul în care să vină. Să fim serioşi! **Suntem noi mai responsabili sau mai atenţi decât Dumnezeu?** Dacă trimite om în lume, El e Cel Care investeşte cea mai mare dragoste şi cea mai mare grijă!

În ceea ce priveşte părinţii, ai mei s-au obişnuit cât de cât sau se abţin. Tatăl părintelui meu (mama a adormit în 2013) ne tot spune că ar fi cazul să ne oprim. Oamenii din parohie sunt surprinşi şi reţinuţi... Ţin minte un comentariu al unei femei după o predică de la începutul preoţiei părintelui, în care încuraja naşterea tuturor copiilor: „Lasă, zice el acum aşa, să îl văd eu!". Mă mai ispitesc unele femei să îmi vadă reacţia: „Doamna, trebuie să vă fie greu...". Nu obişnuiesc să mă plâng pentru că nici nu e cazul. **Nu pot să spun că nu e greu, dar ce e uşor pe lumea asta? Este un greu care se poate duce cu ajutorul lui Dumnezeu.** El ne dă putere, El, când e necesar, ne sprijină şi lucrează în chip minunat.

Mama mea vine din când în când, pentru perioade scurte, şi stă la noi şi ne ajută. Obişnuia să zică uneori: „Eu plec şi tu cum te descurci?". Mă gândeam: *pleci dumneata şi vine Maica Domnului*... De multe ori am mulţumit Domnului şi Preacuratei că erau copiii liniştiţi şi puteam să îmi fac treburile (mă refer la perioada când sunt micuţi şi solicită mult mama). Dar şi părintele se implică foarte mult. Când sunt lucruri mari de făcut (de exemplu la grădină sau la pregătiri de iarnă), el ne adună pe toţi şi ne organizează şi muncim împreună. Tot părintele găteşte deseori şi curăţă bucătăria. Aşadar reuşim cu ajutorul lui Dumnezeu, ajutându-ne unii pe alţii.

Ce înseamnă o zi în viaţa ta de mamă?

Pare plictisitoare. Mie nu mi-a fost greu să mă obişnuiesc pentru că mă simţeam singură în copilărie (am doar o soră cu 7 ani mare) şi mi-am dorit mai mulţi copii.

Încep ziua prin a pregăti copiii pentru şcoală: pachetele cu mâncare, hăinuţele, dacă nu reuşim să le pregătim de seara. Deja fetele sunt mari şi se piaptănă singure. După ce pleacă cei şase şcolari, se trezeşte Ioan pe care îl duc la grădi, şi încep organizarea zilei: pornesc maşinile de vase, de rufe şi uscătorul de haine. Se trezeşte în acest timp şi micuţul Nicolae şi cu părintele luăm micul dejun - ceva simplu, care să nu ceară timp de gătit.

Apoi mă apuc de gătit prânzul. În ultimele săptămâni nu mai fac faţă, nu mă mai pot mişca în ritm normal, şi îmi preia părintele din sarcini sau mama, dacă e la noi. Vin copiii de la şcoală. Fiecare trebuie să îşi elibereze ghiozdanul, să îşi aşeze hainele de şcoală curate pe un suport, cele murdare în coş şi papucii pe etajeră. Până se adună toţi, frăţiorul de serviciu (eu mai mult coordonez) uneori mă ajută să termin de gătit, aşezăm masa, vasele curate la loc, scoatem gunoiul, ne ocupăm de pus la uscat şi la spălat în continuare...

Se ia prânzul şi toată lumea se odihneşte 2, de multe ori 3 ore. Uneori nu toţi copiii dorm şi se joacă în linişte sau desenează sau citesc. După ce se trezesc, ei fac teme şi învaţă, eu mă ocup de cină şi continui iar cu vasele, dacă apuc, împătur hainele şi le aşez în dulap. În ultima vreme doar fetele mari fac acest lucru.

Cred că v-aţi plictisit doar citind. Da, este volum mare de muncă în ceea ce priveşte rutina zilei pentru că suntem mulţi, dar le spun copiilor că sunt mulţi şi cei care pot să lucreze. Seara face fiecare canonul lui.

Mai ai timp de tine, de soţul tău?

De mine nu prea mai am timp, dar nu sufăr pentru asta. De părintele mă străduiesc să am. În ultima vreme el îşi face timp pentru mine să mă ajute.

A fi mamă nu e uşor, dar nici a fi fratele mai multor fraţi. Cum duc copiii greul unei familii numeroase?

Ioan, care are 4 ani şi a înţeles că se apropie naşterea, mă pupă şi îmi mulţumeşte aproape zilnic că o să mai nasc un bebe. De fiecare dată când am dat copiilor vestea că vom mai avea un copil, toţi s-au bucurat mult. Cei mari ne mai spun că uneori îi privesc ciudat colegii. Uneori li se pare greu că noi avem mult de lucru şi alţi copii nu fac nimic. Mereu le spun că dacă suntem mulţi, unui singur copil nu îi revin multe sarcini şi că e esenţial pentru viaţa lor să ştie să lucreze, să ştie cum să aibă grijă de un copil mic. Altfel, mai ales fetele, după ce se mărită, dacă nu au ajutor serios, cad din depresie în depresie.

Sunt şi părţi de care o familie cu 1-2 copii nu au parte. Care?

Cred că în primul rând **al treilea copil aduce un echilibru esenţial familiei**. Poate şi copiii şi părinţii sunt tentaţi să facă echipă câte doi: mama cu unul dintre ei, tata cu celălalt. Vine al treilea şi toţi cinci fac echipă împreună. Apoi fiecare copil are locul lui în „echipă", după cum îl dăruieşte Dumnezeu. **Suntem diferiţi şi este o diversitate aşa de minunată!**

Dintre avantajele familiei mai numeroase: copiii sunt mai bine pregătiţi pentru viaţă pentru că învaţă de mici să facă unele lucruri şi capătă îndemânare, devenind mai practici şi mai rapizi; sunt mai sociabili, mai puţin egoişti, cu mai mult spirit de sacrificiu şi mai milostivi; nu îi mai sperie greul în general, nu se simt singuri şi părinţii sunt mai uniţi pentru că îi unesc mai mulţi copii.

Casa parohială se măreşte

Ce poţi spune mamelor care încă ezită să lase toţi copiii să se nască?

Pe primii patru copii i-am cerut special cu rugăciune. Sarcina şi naşterea a patra au fost foarte grele. De la 4 luni de sarcină aveam contracţii şi dureri, iar imediat după naştere am făcut hemoragie şi am fost în prag de histerectomie. Nu am mai îndrăznit a cere copii (nu în sensul că nu îmi doream), ci mă rugam să hotărască Dumnezeu cum ştie mai bine. După 8 luni am rămas însărcinată şi sarcina şi naşterea au fost foarte uşoare (deşi copilaşul a avut 4600 grame la naştere!). Departe sunt raţionamentele umane de rânduielile şi lucrările lui Dumnezeu!

Îmi amintesc că atunci când i-am spus surorii mele că sunt însărcinată a cincea oară, a exclamat: „Nu sunteţi normali! Voi nu sunteţi normali! Ai uitat prin ce ai trecut?" Nici nu a venit la botez. Acum s-a obişnuit cu ideea că nu suntem „normali" şi nu mai zice nimic. Aşadar este esenţial să ne punem nădejdea în Dumnezeu şi să ne silim să urmăm lui. Şi El, pentru mila Lui şi rugăciunile Preacuratei, ale sfinţilor, ale duhovnicului, ale obştii şi ale întregii biserici, va lucra minunat în viaţa noastră şi nu ne va lăsa niciodată.

Te rugăm să ne împărtăşeşti câteva gânduri despre viaţa celor doi soţi?

Să se silească soţii să fie cât mai uniţi şi cât mai aproape de Dumnezeu pentru că **în comportamentul şi viaţa copiilor noştri se vede ca în oglindă comportamentul şi viaţa noastră**. Să încerce să nu se critice unul pe altul în faţa copiilor, chiar dacă au păreri diferite, ci să facă front comun pentru că altfel nu vor mai fi ascultaţi şi copiii se vor dezorienta şi se vor risipi pe căi greşite, căutând echilibru. Cel mai periculos este ca femeia să critice bărbatul când el mustră copiii. Îi subminează autoritatea căci, ne place sau nu, autoritatea tatălui e mai importantă, pentru că el e mai statornic şi el trebuie să fie stâlpul familiei.

Mama trebuie să fie cel dintâi exemplu de ascultare, dragoste şi jertfelnicie. Tata trebuie să fie exemplu de credinţă tare, aplecare spre neputinţa şi nevoile celorlalţi, înţelegere şi sprijin. El conduce familia, dar trebuie să o conducă nu ca un despot, ci cu inima lui Hristos, cunoscând, înţelegând şi sprijinind nevoile tuturor membrilor familiei. Iar dacă mama îşi va cicăli mereu bărbatul, cum să aibă copii ascultători? De la cine să înveţe ei ascultarea? Până să înţeleagă că e poruncă dumnezeiască, ei trebuie să o vadă practic în noi. Şi mamei îi va veni uşor să se plece soţului pe care îl simte că o iubeşte cu dragostea Mântuitorului.

Iar dacă vorbim de familii unde doar unul e credincios, acolo, dacă e chemat Dumnezeu, El negreşit va pogorî mai mult har ca să lucreze mântuirea tuturor. La El nimic nu e cu neputinţă. Cel credincios va răzbi cu sfatul şi rugăciunile duhovnicului. În biserică nu suntem niciodată singuri. Să ne iubim unii pe alţii şi sus să avem inimile!

Îţi mulţumim!